

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Fond ohrožených dětí, z. s.**, se sídlem Na Poříčí 1038/6, 110 00 Praha 1, zastoupeného předsedou J. V., DiS., proti žalovanému **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. února 2012, čj. SPR-7261/11-14,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. února 2012, čj. SPR-7261/11-14, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Úřad pro ochranu osobních údajů uložil žalobci rozhodnutím ze dne 6. prosince 2011 pokutu ve výši 29 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů („zákon o ochraně osobních údajů“). Protiprávního jednání se žalobce dopustil porušením povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, neboť zveřejnil na svých webových stránkách a ve Zpravodaji Fondu ohrožených dětí osobní údaje 15 dětí. Informace se týkaly jejich jména, věku, etnického původu, charakteristiky osobnosti dítěte, rodinného prostředí, zdravotního stavu, vývoje dítěte a toho, zda jsou děti právně volné. K takovému zpracování osobních údajů přitom žalobce nebyl zmocněn na základě zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí („zákon o SPOD“), a ani mu nebyl udělen souhlas ve smyslu § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného zamítl napadeným rozhodnutím.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení obou rozhodnutí a vytýká jim následující body:

Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů je správce osobních údajů povinen stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovány; to zároveň znamená, že správce je oprávněn sám si takový účel stanovit. V předmětné věci si žalobce stanovil jednoznačný účel, tedy nalézt náhradní rodiny pro zdravotně handicapované či jinak obtížně umístitelné děti, a jejich osobní údaje zpracovával výhradně k tomu účelu. Shromážděné osobní údaje rovněž používal pouze v nezbytném rozsahu pro dosažení stanoveného účelu, tedy pro nalezení náhradní rodiny a propagaci své činnosti (je totiž finančně závislý na hmotné podpoře veřejnosti). Nadto mu byl ze strany subjektů údajů dán souhlas ke zpracování osobních údajů (byť ne formálně dokonale), ačkoliv jej nebylo potřeba k účelu nalezení náhradní rodiny podle § 9 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se jednalo o provádění sociálně-právní ochrany dětí, k níž má žalobce pověření.

Žalobce poukazuje na fakt, že zamítnutí jeho rozkladu nebylo procesně správné, neboť žalovaný částečně upravil výrok rozhodnutí prvního stupně a formuloval jej nově; rovněž odůvodnění orgánů obou stupňů se značně odlišuje.

Žalobce dále uvádí, že pro obtížně umístitelné děti hledá touto cestou výlučně pěstouny nebo poručníky, nikoliv osvojitele, neboť těch je mnohonásobně víc než dětí vhodných pro osvojení. Na Ministerstvu práce a sociálních věcí („MPSV“) evidují víc než tisíc neumístitelných dětí a přes kampaň propagující obecně pěstounskou péči jich neubývá. Teprve konkrétní osud dítěte a jeho fotografie přiměje prověřené žadatele anebo ty, kteří by jinak o pěstounské péči neuvažovali, zajímat se o konkrétní dítě. To dosvědčují přiložené dopisy i zkušenost prof. M.

Lidská práva jsou často vzájemně v rozporu, a je tedy třeba rozhodnout, které právo je důležitější. Je nesporné, že právo vyrůstat v rodině je pro dítě nesrovnatelně významnější než právo na absolutní soukromí a utajení jeho osobních údajů. Právo vyrůstat v rodině vyplývá z mezinárodní úmluvy (Úmluvy o právech dítěte), která má vyšší právní sílu než naše vnitrostátní zákony. Žalovaný jednoznačně tvrdí, že k dosažení cíle nebylo postihovaného jednání třeba, ačkoliv má stěžít o náhradní rodinné péči natolik přesné informace, aby mohl zaujmout tak striktní názor.

Zatímco těžké negativní důsledky ústavní výchovy na vývoj a zdraví dítěte jsou všeobecně známy, žalovaný neuvádí jediný konkrétní negativní dopad na dítě, jehož osobní údaje byly zveřejněny.

Žalovaný nevysvětlil, proč nalezení náhradní rodiny pro děti, které by jinak zůstaly odkázány na trvalou ústavní péči, považuje za menší blaho než zajištění jejich anonymity. Stejně tak žalovaný přesvědčivě nevysvětlil, proč by rodiče, jejichž dítě je umístěno v zařízení, neměli mít právo udělit souhlas ke zveřejnění fotografie a dalších údajů o dítěti s cílem nalézt mu náhradní rodinu. Žalovaný sice uvedl, že nikdy netvrdil, že by žalobce prováděl sám seznámení dítěte se zájemci o pěstounskou péči, nicméně úvahy správního orgánu prvního stupně vytvářejí dojem, že žalobce tuto činnost prováděl. Žalobce zdůrazňuje, že toto tvrzení je nepravdivé.

Výrok rozhodnutí druhého stupně je v rozporu s odůvodněním, neboť výrok namítá absenci souhlasu subjektů údajů a v odůvodnění žalovaný uvádí, že tohoto souhlasu není třeba. Žalobce rovněž upozorňuje, že § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, jehož porušením se měl dopustit správního deliktu, se netýká povinnosti nepřekročit nezbytnou míru zpracování, ale povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Tuto povinnost žalobce dodržel.

K tvrzení ve výroku i odůvodnění rozhodnutí obou stupňů, že zákon o SPOD nezmocňuje žalobce k postihovanému zpracování osobních údajů, žalobce uvádí, že toto zmocnění

obsahuje rozhodnutí MPSV. Zákon sám nemůže zmocňovat konkrétní osobu ke zpracování osobních údajů, stejně tak neuvádí, jakým konkrétním způsobem má vyhledávání náhradních rodin probíhat.

Na závěr žalobce dodává, že díky zveřejnění fotografií a údajů o zdravotním stavu se mu podařilo nalézt náhradní rodinu pro stovky dětí, které by jinak celé dětství a mnohé z nich i celý život strávily v ústavní péči.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce je na základě rozhodnutí MPSV pověřen k výkonu sociálně-právní ochrany dětí, tedy mj. k vyhledávání fyzických osob vhodných stát se osvojiteli nebo pěstouny. Provádění a zajišťování sociálně-právní ochrany dětí je podle zákona o SPOD výkonem státní moci, a tuto činnost lze tedy provádět pouze na základě tohoto zákona a v jeho mezích.

Podle § 19a odst. 2 zákona o SPOD jsou k výběru konkrétní fyzické osoby vhodné stát se osvojitelem nebo pěstounem oprávněny pouze osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o SPOD, mezi něž žalobce nepatří. Žalobce ovšem zveřejňováním fotografií a dalších informací o dětech fakticky provádí vyhledání, resp. výběr určité fyzické osoby, a to v rozporu s výše citovaným ustanovením.

Ani oprávnění podle § 19a odst. 1 písm. b) zákona o SPOD žalobce nezmocňuje provádět svou činnost výše popsaným způsobem. K vyhledávání fyzických osob vhodných stát se pěstouny totiž není vůbec potřeba zpracovávat osobní údaje dětí; naopak žalobce může využít např. různých PR a marketingových nástrojů, v nichž bude o dětech informovat zcela obecně.

Podle žalovaného je žalobce oprávněn shromáždit osobní údaje dětí za účelem sociálně-právní ochrany dětí; pokud ovšem tyto údaje použije k jinému účelu nad rámec svého pověření (tj. k vyhledání konkrétního pěstouna pro konkrétní dítě či k vyhledání vhodných osob stát se pěstouny), jedná se o porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce tedy byl oprávněn shromáždit a zpracovávat osobní údaje, pouze je nesměl použít k účelu, za který mu správní orgán uložil sankci.

Žalobcovovo jednání nadto není zpracováním údajů nezbytným pro provádění sociálně-právní ochrany dětí a přičí se principu proporcionality. Žalobce sice upozorňuje, že Úmluva o právech dítěte obsahuje právo dítěte vyrůstat v rodině, ovšem tatáž úmluva garantuje rovněž právo dítěte na soukromí. Navíc se těchto práv může primárně dovolávat jednotlivec vůči státu, nikoliv žalobce; Úmluva o právech dítěte taktéž neopravňuje žalobce postupovat nad rámec zákona o SPOD.

Posuzování otázky souhlasu je nadbytečné, neboť žalobce nemůže získáním souhlasu zhojit fakt, že vykonává státní moc (sociálně-právní ochranu dětí) nad rámec zákona. Přesto žalovaný zdůrazňuje, že souhlasy nesplňují náležitosti § 5 odst. 4 a § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů a rovněž je nečinily oprávněné osoby.

Žalovaný uzavírá, že výrok rozhodnutí obou stupňů je totožný a rovněž odůvodnění s ním není v rozporu; navrhuje proto zamítnout žalobu.

Žaloba je důvodná, ačkoli ke zrušení napadeného rozhodnutí vedly městský soud jiné důvody než ty, které uvádí žalobce. Soud totiž shledal, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně jsou nepřezkoumatelná z důvodu nesrozumitelnosti. Na následujících řádkách se soud bude zabývat jednotlivými argumentačními okruhy, na kterých správní orgán prvního stupně a žalovaný (ne vždy konzistentně) založili svůj závěr o spáchání správního deliktu.

Obě rozhodnutí ve výrokové části kladou žalobci shodně za vinu porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů („správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému

účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas“), čímž se žalobce dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Zároveň se zde uvádí, že vytykaného jednání se žalobce dopustil, ačkoliv k takovému zpracování informací neměl oprávnění podle zákona o SPOD a nebyl mu dán souhlas ze strany subjektů údajů.

Ačkoliv oba správní orgány dospěly ke stejnému výroku, svá odůvodnění vystavěly na odlišném právním hodnocení. Správní orgán prvního stupně úvodem označil žalobce za správce osobních údajů [ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů] těch dětí, jimž poskytuje sociálně-právní ochranu (viz str. 4 rozhodnutí prvního stupně). Součástí sociálně-právní ochrany poskytované žalobcem je rovněž zprostředkování osvojení a pěstounské péče podle § 19a zákona o SPOD. Při své činnosti je tedy žalobce v rámci svého pověření oprávněn v nezbytném rozsahu zpracovávat osobní údaje dětí na základě § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a to včetně údajů citlivých [viz § 9 písm. f) téhož zákona]. Dále správní orgán prvního stupně konstatuje, že souhlasy se zpracováním informací nesplňují zákonné požadavky a neudělily je oprávněné osoby; nato pokračuje tvrzením, že ani platné souhlasy nemůžou zhojit fakt, že žalobce provádí činnost v rozporu § 19a odst. 2 zákona o SPOD. Po vypořádání žalobcových námitek pak správní orgán přechází rovnou k závěru, že žalobcovo deliktní jednání má za prokázané; žalobce totiž nerespektoval § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť osobní údaje zpracovával mimo meze stanovené zákonem o SPOD a mimo meze svého pověření, ačkoliv je shromáždil za účelem poskytování sociálně-právní ochrany dětí podle zákona o SPOD.

Z výše uvedeného lze dovodit následující body: za prvé správní orgán považuje souhlasy se zpracováním osobních údajů za irelevantní. Za druhé je žalobce oprávněn při své činnosti postupovat podle § 5 odst. 2 písm. a) a podle § 9 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. V daném případě se však tyto zákonné výjimky neuplatní, neboť žalobce vykonává sociálně-právní ochranu dětí v rozporu s § 19a odst. 2 zákona o SPOD.

Obdobnou argumentaci zastává žalovaný ve vyjádření k žalobě, neboť zde mj. uvádí, že žalobce fakticky vykonává zakázanou činnost podle § 19a odst. 1 písm. d) zákona o SPOD. Dle něj byl žalobce oprávněn shromáždit osobní údaje dětí za účelem sociálně-právní ochrany v rozsahu svého pověření. Pokud ovšem tyto údaje použil k jinému účelu, tj. za účelem vyhledání konkrétního pěstouna pro konkrétní dítě, porušil tím povinnost podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Tato argumentace však neobstojí. Předně je třeba si uvědomit, že žalobce shromáždil osobní údaje dětí za účelem výkonu sociálně-právní ochrany dětí, mj. za účelem nalezení pěstounů nebo poručníků; ze stejného důvodu pak tyto údaje zpracovával (zveřejňoval). Pokud žalovaný a správní orgán prvního stupně argumentují tím, že žalobce postupoval v rozporu se zákonem o SPOD, zvolená skutková podstata [§ 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů] není přípádná. V daném případě totiž protiprávnost nespočívá v tom, že žalobce zveřejnil osobní údaje za jiným účelem než k nalezení pěstounů či poručníků; jeho jednání by bylo postižitelné spíše z toho důvodu, že si zvolil účel (tj. nalézt konkrétního pěstouna pro konkrétní dítě) v rozporu s § 19a odst. 2 zákona o SPOD. V takovém případě však měl žalovaný zvolit skutkovou podstatu podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, která dopadá na případy, kdy správce osobních údajů „(...) stanoveným účelem zpracování poruší povinnost nebo překročí oprávnění vyplývající ze zvláštního zákona“.

Tomuto výkladu rovněž napovídá formulace právní povinnosti v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, podle níž může správce zpracovávat osobní údaje i k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, pokud mu k tomu dá subjekt údajů

předem souhlas. Je zřejmé, že v řešeném případě toto ustanovení není použitelné, neboť subjekt údajů nemůže svým souhlasem zhojit fakt, že správce údajů jedná protiprávně (ostatně obdobným způsobem argumentuje žalovaný ve vyjádření k žalobě na str. 4, aniž by z toho ovšem vyvodil potřebné závěry).

Dále se soud zabýval argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zde popírá, že by kdy tvrdil, že žalobce provádí zakázanou činnost dle § 19a odst. 2 zákona o SPOD; naopak uvádí (údajně ve shodě se správním orgánem prvního stupně, viz str. 9 napadeného rozhodnutí) že žalobce zveřejněním údajů o dětech sledoval činnost dle § 19a odst. 1 písm. b) zákona o SPOD (vyhledával fyzické osoby vhodné stát se osvojiteli nebo pěstouny). V úvahu tedy dle žalovaného připadají toliko zákonné výjimky v § 5 odst. 2 písm. a) a § 9 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Při jejich aplikaci si však žalobce počínal nepřiměřeně.

Z výše uvedeného vyplývá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je postaveno na zcela odlišném právním hodnocení oproti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný totiž ve druhém stupni dospěl k závěru, že žalobce sice vykonával sociálně-právní ochranu v rámci svého pověření [postupoval dle § 19a odst. 1 písm. b) zákona o SPOD], ovšem nepřiměřeně tím zasáhl do práva na ochranu osobních údajů dotčených dětí. Oproti tomu v prvním stupni vycházel z toho, že žalobcova činnost nemůže spadat pod § 19a odst. 1 písm. b), a že tedy musí jít o činnost podle § 19a odst. 1 písm. d), kterou žalobce vůbec nesmí provozovat, bez ohledu na způsob a míru. (Ostatně k tomuto názoru se žalovaný přiklonil i ve svém vyjádření k žalobě, ačkoli v rozhodnutí o rozkladu popírá, že by takový názor zastával.)

Platí sice, že orgán druhého stupně může ve svém rozhodnutí korigovat závěry orgánu prvního stupně (jak ve výroku, tak případně i jen v odůvodnění), ale nesmí tak učinit způsobem, který by účastníka zůstavil v nejistotě ohledně toho, co je mu vlastně vytýkáno. Právě to se v projednávané věci stalo. Ačkoli v obou stupních setrval žalovaný na stejné právní kvalifikaci žalobcova jednání [tedy na naplnění skutkové podstaty podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů], v každém stupni spatřoval naplnění skutkové podstaty v porušení jiných právních povinností. Současně odmítal existenci takového rozporu, takže si ho možná ani nebyl vědom. Výsledkem je kombinace rozhodnutí v prvním a druhém stupni, z nichž nelze seznat, co přesně je žalobci kladeno za vinu; takový stav zakládá nesrozumitelnost rozhodnutí.

Soud ponechává na úvaze správního orgánu, jakým způsobem bude v dalším řízení kvalifikovat žalobcovo jednání – zda podle § 19a odst. 1 písm. d), nebo písm. b) zákona o SPOD; pokud ovšem zvolí druhou variantu (tedy že žalobce vykonával sociálně-právní ochranu dětí v mezích svého pověření), musí mít na paměti přesné znění skutkových podstat správních deliktů podle § 45 zákona o ochraně osobních údajů. V přezkoumávaném rozhodnutí žalovaný uložil žalobci pokutu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, které ukládá správci osobních údajů povinnost shromažďovat a zpracovávat osobní údaje v souladu se stanoveným účelem. Toto ustanovení zároveň odkazuje na § 5 odst. 1 písm. d), f) až h) zákona o ochraně osobních údajů. Správní orgán opřel svůj výrok o uložení sankce o § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, což je logické, neboť postihoval zpracování osobních údajů, nikoliv shromažďování podle písm. d) a g), či neoprávněné sdružování údajů podle písm. h).

Přesné znění § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona je následující: „*Správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas.*“ Jak vidno, daná formulace neobsahuje požadavek, aby si správce osobních údajů při svém jednání počínal přiměřeně a osobní údaje zpracovával toliko

v nezbytném rozsahu. Z toho důvodu tedy správní orgán nemůže na základě citované skutkové podstaty stíhat jednání, při němž správce podle jeho názoru překračoval nezbytnou míru zpracování. Uvedené platí tím spíše, že v oblasti správního trestání je nepřipustné interpretovat skutkové podstaty v neprospěch účastníka řízení.

Soud rovněž poukazuje na zásadní pochybení správního orgánu, který se v průběhu celého správního řízení nevypořádal se skutečností, že žalobce zveřejňoval osobní údaje za dvěma zcela odlišnými účely: jednak s cílem nalézt dětem pěstouny či poručníky (v případě 12 dětí), jednak za účelem propagace své činnosti (v případě 3 dětí). Ačkoliv první z účelů lze bezpochyby považovat za výkon sociálně-právní ochrany dětí, to stejné jistě neplatí o propagačních aktivitách žalobce. V těchto případech měl tedy žalobce povinnost opatřit si platný souhlas ke zveřejnění osobních údajů dětí ve smyslu § 5 odst. 2 a § 9 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a to ve vztahu ke všem zveřejňovaným údajům (fotografii, citlivým údajům apod.).

Soud na závěr shrnuje, že správní orgán bude v dalším řízení povinen posoudit zvlášť zveřejnění osobních údajů za účelem nalezení pěstounů a zvlášť za účelem užití osobních údajů v žalobcových propagačních materiálech. V prvním případě se jedná o sociálně-právní ochranu dětí, v druhém nikoliv. Dále správní orgán zhodnotí, zda žalobce svým jednáním překročil oprávnění vyplývající ze zákona o SPOD podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Pokud správní orgán shledá, že žalobce vykonával sociálně-právní ochranu dětí v mezích svého pověření, posoudí nezbytnost tohoto postupu. Výjimky podle § 5 odst. 2 písm. a) a § 9 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů totiž na žalobce dopadají výhradně v tom případě, že dané zpracování osobních údajů bylo nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, resp. pro výkon sociálně-právní ochrany dětí. V opačném případě byl žalobce povinen opatřit si pro zveřejnění osobních údajů dětí platné souhlasy (k tomu srov. § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů).

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost; zrušil je proto pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková